

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de avocata Ludmila Bîrcă
în numele și interesele lui Rîbokon Viaceslav,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Rîbokon Viaceslav împotriva Inspectoratului General pentru
Migrație, Direcția Azil și Apatridie, privind anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 4 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-658/24
NR. PIGD 2-23076262-01-3ra-26072024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de
casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, jud. L. Holevețcaia
Curtea de Apel Chișinău, jud. G. Mîra, G. Dașchevici, A. Bostan,

30 aprilie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de avocata Ludmila Bîrcă în numele și interesele lui Rîbokon Viaceslav,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 26 mai 2023, avocata Bîrcă Ludmila, reprezentând interesele lui Rîbokon Viaceslav, a înaintat acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția Azil și Apatridie, solicitând anularea deciziei nr. 1947/23/DAI din 27 aprilie 2023, prin care a fost respinsă cererea sa de azil, și obligarea autorității de a emite un act favorabil privind acordarea azilului și a statutului de refugiat în Republica Moldova.

2. În motivarea acțiunii, a indicat că decizia contestată este nelegală și a fost emisă fără o analiză completă a temerilor invocate, respectiv a riscului de persecuție în Federația Rusă pentru convingerile politice și apartenența religioasă la organizația Martorii lui Iehova, declarată extremistă de autoritățile ruse.

3. A relatat că reclamantul este cetățean rus, născut în regiunea Volgograd, și membru activ al organizației religioase Martorii lui Iehova, interzisă în Rusia din anul 2017.

4. Acesta a părăsit Federația Rusă în aprilie 2016, după ce a fost reținut și amendat pentru participarea la un protest împotriva guvernului din anul 2014, stabilindu-se temporar în Ucraina, unde a locuit și a muncit până în aprilie 2022.

5. La data de 2 aprilie 2022, a intrat în Republica Moldova, iar pe 21 aprilie 2022 și-a exprimat intenția de a solicita azil. Ulterior, la 17 martie 2023, a renunțat voluntar la procedură, invocând lipsa unui spațiu locativ și a resurselor financiare, fapt ce a determinat Direcția Azil și Apatridie să emită dispoziția de încetare nr. 1429/23/DAI.

6. La 21 aprilie 2023, Rîbokon Viaceslav a depus o nouă cerere de azil, invocând teama întemeiată de a fi persecutat în Rusia, atât pentru criticile exprimate la adresa regimului politic, cât și pentru activitatea sa religioasă, într-un context de represiune sistemică împotriva Martorilor lui Iehova.

7. A susținut că Direcția nu a analizat noile motive prezentate și a ignorat contextul internațional și jurisprudența relevantă, în special hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7 iunie 2022 (Taganrog și alții c. Rusia),

care a constatat încălcarea gravă a drepturilor religioase ale membrilor acestei confesiuni în Federația Rusă.

8. A menționat, de asemenea, că se află în pericol real de arestare și condamnare în cazul întoarcerii, având cunoștință că este dat în urmărire națională de către autoritățile ruse, iar în Ucraina nu a obținut o decizie privind statutul de refugiat.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9. Prin hotărârea din 18 octombrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea înaintată de avocata Bîrcă Ludmila în interesele lui Rîbokon Viaceslav împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr.1947/23/DAI din 27.04.2023, cu obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind acordarea azilului pe teritoriul Republicii Moldova și a statutului de refugiat.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

10. La 30 octombrie 2023, avocata Bîrcă Ludmila, în interesele lui Rîbokon Viaceslav, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11. Prin decizia din 4 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Rîbokon Viaceslav și s-a menținut hotărârea din 18 octombrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

12. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că hotărârea instanței de fond este legală și întemeiată, întrucât aceasta a analizat corect circumstanțele cauzei, probele administrate și prevederile legale aplicabile.

13. Instanța de apel a reținut că, potrivit art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, accesul la o nouă procedură de azil este condiționat de apariția unor circumstanțe noi care nu au putut fi prezentate anterior din motive independente de voința solicitantului, iar în speță, reclamantul nu a probat îndeplinirea acestor cerințe.

14. Instanța de apel a reținut că reclamantul, deși a invocat teama de persecuție pentru apartenența religioasă la „Martorii lui Iehova” și participarea sa la un protest politic în Rusia, nu a demonstrat că aceste motive constituie circumstanțe noi apărute ulterior primei cereri de azil sau că nu le-ar fi putut invoca anterior.

15. S-a constatat că reclamantul a renunțat voluntar la prima sa cerere de azil din motive economice și sociale (lipsa locuinței și a mijloacelor de întreținere), fără a invoca persecuții recente sau riscuri noi, ceea ce contrazice susținerea unei temeri bine întemeiate de persecuție.

16. Instanța de apel a subliniat că, potrivit cadrului legal și practicii internaționale (inclusiv Manualului UNHCR și Directivei 2011/95/UE), acordarea protecției internaționale presupune existența unor riscuri grave și concrete, dovedite clar, nu doar temeri generale sau declarații neconfirmate.

17. De asemenea, instanța a reținut că reclamantul nu a prezentat probe suficiente din care să rezulte că, personal, este vizat în mod individual de autoritățile Federației Ruse pentru activitatea sa religioasă sau politică.

18. S-a reiterat că simpla apartenență la o grupare religioasă interzisă sau participarea la proteste politice nu presupune automat acordarea statutului de refugiat, în lipsa dovezii unui risc individual concret de persecuție sau vătămare gravă.

19. Pe baza acestor considerente, instanța de apel a concluzionat că reclamantul nu a îndeplinit cerințele prevăzute de art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008 pentru a i se acorda accesul la o nouă procedură de azil.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 3 iulie 2024, avocata Ludmila Bîrcă în numele și interesele lui Rîbokon Viaceslav, a declarat recurs împotriva deciziei din 4 iunie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei și a hotărârii, cu pronunțarea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

21. În motivarea recursului, a invocat aplicarea eronată a normelor de drept material și procesual de către instanțele inferioare.

22. În acest sens, a susținut că instanțele au omis să analizeze temeinic noile împrejurări invocate în cererea sa ulterioară de azil din 21 aprilie 2023, respectiv temerile fundamentate de persecuție religioasă în calitate de membru al organizației Martorii lui Iehova, organizație declarată extremistă în Federația Rusă și ale cărei activități religioase au fost sever reprimite de autorități.

23. A subliniat că instanțele nu au ținut cont de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Taganrog și alții c. Rusia, 2022), precum și de multiple rapoarte internaționale (OSCE, Consiliul Europei) care confirmă caracterul sistemic al represiunii împotriva acestei confesiuni, ceea ce transformă apartenența religioasă a recurentului într-o sursă veritabilă de risc personal și real.

24. A invocat dispozițiile art. 78 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 270/2008, potrivit căreia cererea ulterioară de azil este admisibilă dacă au survenit circumstanțe noi care nu au putut fi prezentate în procedura anterioară, iar în cauză, aceste circumstanțe constau în intensificarea represiunii religioase și în schimbarea regimului său de protecție personală după revenirea conflictului militar în regiune.

25. A indicat că Direcția Azil și instanțele au ignorat obligația legală de a efectua o analiză individualizată și detaliată a noilor împrejurări, în conformitate cu art. 42 și 48 din Legea nr. 270/2008, precum și cu prevederile art. 10 din Directiva 2011/95/UE.

POZIȚIA INTIMATULUI

26. Prin referința depusă la 5 august 2024, Inspectoratul General pentru Migrațiune a solicitat respingerea recursului ca fiind nefondat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

27. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

28. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

29. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție; c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces; d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor; e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv; f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

30. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) Codul administrativ prevede că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

31. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată atestă că decizia integrală a fost notificată reprezentantei recurentului la 18 iulie 2024 (f.d.116), astfel că recursul a fost declarat cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

32. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

33. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

34. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

35. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu relevă temeuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

36. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel,

fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

38. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

39. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

40. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

41. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

42. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

43. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus avocata Ludmila Bîrcă în numele și interesele lui Rîbokon Viaceslav.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc